

CREDOQUIZ - Bijlage 5: Afsluitend bezinningsmoment

We zijn samen op weg geweest met de geloofsbelijdenis en mochten al doende ervaren dat geloven in iets ook altijd geloven in iemand inhoudt. De geloofwaardigheid van de boodschap hangt met andere woorden ook af van de geloofwaardigheid van de boodschapper.

“Wie ben Jij,

Je hoort het goed, God.

Ik spreek jou aan.

Kijk je van op, niet?

Vandaag de dag ligt het woord God niet zo vlot in de mond.

Toch spreek ik Jouw naam uit.

Met eerbied. Met respect.

God.

Een paar vraagjes, God.

Wie of Wat ben Jij?

Waar kan ik Jou ontmoeten?

Hoe verloopt zo'n ontmoeting?

Een afspraak maken moet niet?

Stuurde je echt Jouw Zoon Jezus Christus naar ons toe?

Soms is dat moeilijk te begrijpen.

Jezus Christus. Hij gaf het ons mee.

God houdt van ons.

Probeer van de andere te houden.

Zei Hij nog.

Gemakkelijk gezegd, vind Je ook niet, God?

God, besta Jij wel?”

(naar Stef Desodt, uit: Warme Woorden)

Ja-zeggen aan God is niet altijd even gemakkelijk. Het gaat vaak langs vele 'neens', met vele twijfels en gestotter. Toch zeggen christenen al 2000 jaar "ja" aan God, steeds opnieuw, in het uitspreken van een geloofsbelijdenis. Er zijn vele manieren waarop we ja kunnen zeggen aan God, maar vandaag willen wij het ook proberen met de geloofsbelijdenis. Daarnet kregen jullie even de tijd om uit te wisselen over die dingen in de geloofsbelijdenis waarop je ja of nee kan zeggen. Laten we na het zingen van een lied, die zin uit de geloofsbelijdenis uitspreken waarop we ja kunnen zeggen. Als iedereen dan rustig zijn zin gezegd heeft, kunnen we samen afsluiten met het gezamenlijk uitspreken van de hele geloofsbelijdenis. We weten ons hierbij gesteund door elkaar, want de ene zegt al meer JA op het ene artikel, terwijl de andere dat op een ander artikel zal doen.

(Liedsuggestie: een Taizé-canon http://www.taize.fr/nl_rubrique463.html)

Uiteindelijk blijft “geloven” vertrouwen in iets waar je nooit heel zeker van bent. Misschien is het wel zoals met het jongetje in het volgende verhaal...

*“Er was brand uitgebroken in een flatgebouw. Zo snel mogelijk werden alle mensen in veiligheid gebracht. De vlammen sloegen langs alle kanten uit het gebouw, toen de toegestroomde menigte opeens een jongetje zag staan aan het raam van de derde verdieping. De trappenhal was een laaiende vuurpoel. De vader van het kind stond op straat en keek naar boven. ‘Spring, spring! Snel, spring!’ riep hij wanhopig. De stem van het kind klonk: ‘Papa, ik weet niet waar je bent. Ik zie je niet. Ik kan niet springen...’ toen zette de vader alles op het spel. Hij riep: ‘Jij ziet mij niet, maar ik kan jou wel zien! Spring!’.
Het kind sprong en werd opgevangen.”*

(uit: Kolet Janssen, Warme woorden)